

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2425/2020
31.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж рр 63/19 од 02.10.2019. године, у седници одржаној 31.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж рр 63/19 од 02.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж рр 63/19 од 02.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П рр 168/19 од 21.05.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати на име новчаног обештећења (неимовинске штете) које је тужиоцу изазвано повредом права на суђење у разумном року износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од 21.05.2019. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу од тражених 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС до досуђених 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од пресуђења до коначне исплате, тј. за износ од 2.600 евра тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж рр 63/19 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена, а делимично одбијена, док је жалба тужене усвојена као основана и преиначена првостепена пресуда у побијаном делимично усвајајућем обавезујућем делу одлуке о главној ствари (став 1. изреке) и у

побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари (став 3. изреке), тако што је досуђени износ од 400 евра повишен на износ од 900 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом почев од 21.05.2019. године као дана пресуђења па до коначне исплате, док је у преосталом делу од тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате за разлику од 2.100 евра са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате, захтев тужиоца одбијен као неоснован; у побијаном обавезујућем делу одлуке о трошковима парничног поступка (став 2. изреке) тако што је досуђени износ трошкова парничног поступка од 109.500,00 динара снижен на износ од 23.400,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, а са вишком захтева за досуду трошкова парничног поступка од тражених 154.415,00 динара до досуђених 23.400,00 динара, а за разлику од 129.015,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 4.320,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, док је за разлику у износу од 10.080,00 динара захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој исплати 12.000,00 динара на име трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Побијана одлука о тужбеном захтеву донета је уз примену материјалног права које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Одлука о висини накнаде у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, што значи да различита висина досуђене накнаде не представља неуједначену судску праксу.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 11.02.2019. године.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а одредбом члана 479. став 6. тог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном одлуком одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић